

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/188/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1214213152
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Frimmelová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1214213152.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a členov senátu JUDr. Valérie Kleinovej a Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej v právnej veci žalobcu: KOVMAX, spol. s r.o., so sídlom SNP 1, Liptovský Hrádok, IČO: 31 638 325, zast. JUDr. Annou Járošovou, advokátkou, so sídlom Štúrova 1968 - OD PRIOR, Liptovský Mikuláš, proti žalovaným: 1/ Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, IČO: 00 151 866, 2/ Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave, so sídlom Špitálska 14, Bratislava, IČO: 00 735 795, o vydanie vecí, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 13. januára 2016, č.k. 51C 140/2014-120, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e.**

Žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho **n e p r i z n á v a.**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovaným 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne mu vydať osobné motorové vozidlo zn. J. O. X.X A., kategória L., V.: C. XXX K., typ XL/BOFL, pôvodné č. F.: Z. - pozmenené na č. F.: Z., strieborná metalíza svetlá, rok výroby 2007 (ďalej len „motorové vozidlo“). Žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov konania nepriznal.

2. Vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca kúpil dňa 30.11.2011 od spol. Automotive Slovakia, s.r.o. Púchov predmetné motorové vozidlo, ktoré malo pôvodné EČV: U. XXX Q., a že toto vozidlo prihlásil na dopravnom inšpektoráte v C. L., B. L. Q. U. M. V.: C. XXX K.. B. K. L. Q. F. N. splatnou dňa 30.11.2011 vo výške 30.000 eur, z ktorých žalobca v deň prevzatia vozidla uhradil v hotovosti 15.000 eur, a zvyšnú časť neuhradil, keďže mala byť zaplatená až po odstránení závad na vozidle, k čomu nedošlo, lebo vozidlo vydal orgánom činným v trestnom konaní. Nebolo sporné, že žalobca vydal dňa 24.04.2012 predmetné vozidlo spolu s dokladmi orgánom činným v trestnom konaní v súlade s ust. § 89 ods. 1 Tr. por. na základe výzvy Okresného riaditeľstva PZ, odboru kriminálnej polície zo dňa 24.04.2012. O vydaní vecí, a to predmetného motorového vozidla a dokladov k nemu boli odborom kriminálnej polície Zvolen spísané zápisnice o vydaní vecí. V trestnom konaní Kriminalisticko-expertíznym ústavom PZ Slovenská L. vykonanou metalografickou expertízou bolo zistené, že VIN číslo vozidla bolo vyhotovené dodatočne, a to brúsením na upravený povrch, pričom pôvodné číslo VIN: Z. bolo pozmenené na F.: Z., pričom toto vozidlo s pôvodným číslom F.: Z. bolo vedené v evidencii ukradnutých vozidiel a jeho pôvodným vlastníkom bola L. Q., ktorej bolo odcudzené v Bratislave v čase od 22:45 h dňa 25.01.2011 do 6:30 dňa 26.01.2011. Skonštatoval, že žalobca požiadal dňa 02.08.2012 a dňa 17.05.2013 orgány činné v trestnom konaní o vrátenie vecí podľa ust. § 97 ods. 1 Tr. por.. Z listín predložených žalovaným 2/ zistil, že spol. EUROPCON, s.r.o., poskytujúca sprostredkovateľské služby regulácie poisťovateľských škôd doma a v zahraničí, so sídlom v Českej republike, požiadala OR PZ dňa 24.04.2013 o vydanie

predmetného odcudzeného motorového vozidla s číslom VIN: Z., na základe plnej moci udelenej spol. Milano Assicurazioni, a že spol. Milano Assicurazioni spísala dokument, z ktorého vyplýva, že dňa 25.01.2011 odcudzili neznámi páchatelia vozidlo zn. J. O. s EČV: R. XXX V. a s číslom VIN: Z., registrované na meno L. Q., že poisťovňa na základe uzavretej poisťovnej zmluvy proti krádeži vykonala odškodnenie vlastníka, a že z dôvodu tohto odškodnenia nadobudla vlastnícke právo k vozidlu.

3. Mal za preukázané, že na základe uznesenia ORPZ Bratislava II odboru kriminálnej polície ČVS: G.-XXX/X-G.-Q.-XXXX zo dňa 10.07.2013 bolo predmetné motorové vozidlo uložené do evidenčnej úschovy Okresného súdu Bratislava II s tým, že o vlastníckom práve k uvedenému vozidlu musí rozhodnúť súd, nakoľko vlastnícke právo si uplatňuje poisťovňa L. R. P. so sídlom v Ríme, ktorá odškodnila pôvodného vlastníka, a preto je súčasným a jediným majiteľom vozidla, na ktoré si uplatnila nárok na základe vyhlásenia o majetku prostredníctvom splnomocnenej spol. SILVA&C.S.r.l., ktorú zmocnila s právom na udeľovanie následných plných mocí, pričom odovzdanie vozidla súčasnému vlastníkovi má zabezpečiť V. Q. a spol. EUROPCON, a že rovnako si nárok na vozidlo uplatňuje aj žalobca v zmysle § 97 ods. 1 Tr. por., so záverom, že nakoľko si na vec uplatňujú nárok viaceré osoby a orgány činné v trestnom konaní majú pochybnosti o nároku ktorejkoľvek z nich, bolo motorové vozidlo uložené do evidenčnej úschovy a osoba, ktorá si robila nárok na vec, bola upozornená, aby si svoj nárok uplatnila v lehote troch mesiacov v občianskom súdnom konaní. Súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobca podal na Okresný súd Trnava žalobu, ktorou sa proti žalovanej L. Q.J. domáhal určenia vlastníckeho práva k predmetnému motorovému vozidlu, a že jeho žaloba bola rozsudkom č.k. 16C 567/2013-48 zo dňa 13.04.2014 zamietnutá s odôvodnením, že žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem na požadovanom určení, keďže žalovaná sa necíti byť vlastníčkou vozidla z dôvodu vyplatenia poisťovnej udalosti od poisťovne a vlastnícke právo žalobcu nespochybňuje resp. nemá záujem na určení, kto má byť v súčasnosti vlastníkom predmetného vozidla. Žalobca voči tomuto rozsudku vo výroku o veci samej odvolanie nepodal.

4. Vec posúdil právne podľa ust. § 132 ods. 1, § 126 ods. 1 Obč. zák., § 446 Obch. zák., § 21 ods. 1 veta prvá a ods. 9 zák. č. 171/1993 Z.z. o policajnom zbore a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, keď vyslovil názor, že žalobca mal správne podať žalobu o určenie vlastníckeho práva k predmetnému motorovému vozidlu proti tomu, kto si rovnako ako on uplatnil voči žalovanému 2/ právo na vydanie tohto vozidla tvrdiac, že je jeho vlastníkom. Vyhodnotil, že vo vzťahu k žalovaným, od ktorých sa žalobca domáha vydania predmetného vozidla, nemôže otázku vlastníckeho práva k vozidlu riešiť ako predbežnú, pretože žalovaní netvrdia a ani nikdy netvrdili, že sú jeho vlastníkami a ani si vlastnícke právo k tomuto vozidlu neuplatňujú. Uviedol, že vlastníctvo predmetného motorového vozidla si uplatnila poisťovacia spoločnosť L. J. P..U..J.. so sídlom v Taliansku, ktorá nie je stranou v tomto spore a nemôže si tak brániť svoje práva. Zdôraznil, že predmetné vozidlo bolo ukradnuté pôvodnej vlastníčke L. Q. a z tohto dôvodu bolo orgánmi činnými v trestnom konaní aj zaistené, pričom k jeho zaisteniu došlo v súlade so zákonom, a keďže v súčasnosti existujú pochybnosti komu zaistené vozidlo patrí, bolo taktiež v súlade so zákonom uložené do evidenčnej úschovy. Vyhodnotil, že postup žalovaných nemožno charakterizovať ako neoprávnený zásah do vlastníckeho práva žalobcu alebo ako zadržiavanie veci v rozpore s platným právom, keď poukázal na to, že žalovaný 2/ po zistení, že si na predmetné vozidlo robia nárok viaceré osoby, si plnil svoju zákonnú povinnosť v zmysle ust. § 21 ods. 9 zák. č. 171/1993 Z.z., keď rozhodol o uložení tohto vozidla do úschovy žalovaného 1/, a osoby, ktoré si uplatňujú vlastnícke právo k tomuto vozidlu, vyzval, aby si svoj nárok uplatnili podaním žaloby na súd. Dospel potom k záveru, že až v prípade, ak by súd právoplatne určil žalobcu za výlučného vlastníka predmetného vozidla, a žalovaní by napriek tomu odmietli vozidlo vydať, by prichádzala do úvahy ochrana vlastníckeho práva žalobcu. Vysvetlil, že základným predpokladom žaloby na vydanie veci je, že iná osoba neoprávnene, teda bez právneho dôvodu zadržiava vec patriacu vlastníkovi a súčasne ju odmieta vydať, pričom v posudzovanej veci takáto situácia nenastala, pretože žalovaní postupovali v súlade so zákonom aj pri zaistení veci, a aj v prípade, keď ju nevydali žalobcovi, nakoľko vznikli pochybnosti o tom, či mu zaistená vec patrí. Uzavrel, že žalovaných nemožno považovať za subjekty neoprávneného zásahu do práv žalobcu, a preto mal za to, že nie sú v spore pasívne vecne legitimovaní, keďže povinnosť vydať žalobcovi predmetné motorové vozidlo by im vznikla až vtedy, ak by žalobca predložil právoplatný rozsudok, ktorým bolo určené jeho vlastnícke právo k tomuto vozidlu. Z týchto dôvodov žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p..

5. Proti tomuto rozsudku podal žalobca včas odvolanie a žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a jeho žalobe vyhovieť, alebo zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Nestotožnil sa so záverom

súdu prvej inštancie, že žalovaní nie sú pasívne legitimovaní, nakoľko si plnili len svoju zákonnú povinnosť v zmysle ust. § 21 ods. 9 zák. č. 171/1993 Z.z., keď poukázal na to, že napriek tomu, že si v rámci trestného konania na predmetné vozidlo uplatňovali nárok viaceré osoby, v rámci 3-mesačnej lehoty stanovenej v uznesení policajného orgánu o uložení vozidla do úschovy, si uplatnil na súde svoj nárok len on, a to žalobou o určenie vlastníckeho práva proti Ľ. Q., ktorú Okresný súd Trnava zamietol. Mal za to, že aj keď nie je v právomoci orgánov činných v trestnom konaní posudzovať vlastnícke nároky, z dokladov, ktoré v rámci trestného konania predložila zahraničná poisťovňa, jej vlastnícke právo k predmetnému vozidlu podľa jeho názoru nevyplývalo. V tejto súvislosti poukázal na to, že ani Ľ. Q., ktorej bolo vozidlo odcudzené, nevedela a ani nemala záujem preukázať, akým spôsobom previedla vlastnícke právo k vozidlu na zahraničnú poisťovňu. Uviedol, že súd prvej inštancie preveril, či bola podaná žaloba zahraničnou poisťovňou, ale v rozsudku tento dôkaz nevyhodnotil, čím mu odňal možnosť konať pred súdom a spôsobil nepreskúmateľnosť rozsudku. Nesúhlasil ani s ďalším dôvodom zamietnutia žaloby, a to názorom súdu prvej inštancie, že nemohol vyriešiť otázku vlastníckeho práva k predmetnému vozidlu ako predbežnú, pretože zahraničná poisťovňa, ktorá si uplatnila právo na vydanie tohto vozidla, nebola stranou v tomto spore, keď mal za to, že súd nesprávne interpretoval ust. § 443 a § 446 Obch. zák., v zmysle ktorých sa on stal výlučným vlastníkom predmetného vozidla v deň jeho prevzatia, pričom vlastnícke právo k nemu nadobudol napriek tomu, že vozidlo pochádzalo z trestnej činnosti a predávajúci nebol v čase uzavretia kúpnej zmluvy vlastníkom predávaného vozidla. Namietal aj nedostatok riadneho odôvodnenia rozhodnutia a porušenie jeho práva na spravodlivý súdny proces.

6. Žalovaní 1/ a 2/ vo svojich vyjadreniach k odvolaniu žalobcu navrhli napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť ako vecne správny stotožňujúc sa s jeho odôvodnením.

7. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (ust. § 379 a § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p. verejne vyhlásil rozsudok, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

8. Podľa ust. § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Podľa ust. § 470 ods. 1 a 2 veta prvá C.s.p. ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. V zmysle prechodného ustanovenia § 470 C.s.p., podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované, a s prihliadnutím na skutočnosť, že žaloba žalobcu, o ktorej bolo napadnutým rozsudkom rozhodnuté, samotný napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, jeho poučenie o odvolaní, ako i odvolanie žalobcu, spadajú pod režim procesných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.06.2016, posudzoval odvolací súd napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo, podľa v čase konania a rozhodnutia účinných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) a rozhodol podľa aktuálnej právnej úpravy, teda Civilného sporového poriadku.

10. S poukazom na vyššie citované ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p., prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi, týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie žalobu žalobcu o vydanie motorového vozidla zamietol, a v podrobnostiach na ne poukazuje. Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne poukazuje, a vyjadrí sa len k odvolacím námietkam žalobcu.

11. Po oboznámení sa s obsahom spisu dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie vzhľadom na vykonané dokazovanie riadne a dostatočne zistil skutkový stav, vec aj správne právne posúdil, keď aplikoval ust. § 132 ods. 1, § 126 ods. 1 Obč. zák., § 446 Obch. zák., § 21 ods. 1 veta prvá a ods. 9 zák. č. 171/1993 Z.z. o policajnom zbore, ktoré aj správne vyložil, a svoje rozhodnutie tiež náležite odôvodnil tak, ako to malo na mysli v čase rozhodovania platné a účinné ust. § 157 ods. 2 O.s.p.. Preto

tvrdenie žalobcu o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku nemôže obstať. Napadnutý rozsudok je podľa odvolacieho súdu jednoznačne preskúmateľný, pretože obsahuje dôvody, resp. argumentáciu, pre ktoré súd prvej inštancie dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby, rovnako obsahuje ustanovenia právnych prepisov, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav veci, a tieto aj správne interpretoval. Ak žalobca tvrdil, že súd prvej inštancie opomenul vyhodnotiť dôkaz, ktorý mal byť údajne vykonaný tak, že preveril, či bola podaná žaloba zahraničnou poisťovňou, odvolací súd uvádza, že žiadny takýto dôkaz nebol v konaní produkovaný (súd sa len na pojednávaní opýtal strán, či majú o žalobe zahraničnej poisťovne vedomosť), a preto nemohol byť ani hodnotený. Súd prvej inštancie teda venoval náležitú pozornosť nielen zisťovaniu rozhodujúcich skutkových okolností, ale aj vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie dostatočným spôsobom odôvodnil. V odôvodnení svojho rozsudku sa vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné, a dospel k správne záveru, že žalovaní postupovali v súlade so zákonom a povinnosť vydať žalobcovi (ktorého vlastnícke právo je spochybnené a teda sporné) motorové vozidlo im vznikne až po tom, keď žalobca predloží právoplatný rozsudok o určení jeho vlastníckeho práva k tomuto motorovému vozidlu. S týmto záverom, ktorý viedol k zamietnutiu žaloby o vydanie veci, sa odvolací súd stotožnil. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a na odvolacie námietky žalobcu uvádza nasledovné.

12. Podľa § 21 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z.z. o policajnom zbore, v znení účinnom v čase zaistenia a uloženia veci do úschovy (ďalej len „zákon č. 171/1993 Z.z.“) policajt je oprávnený zaistiť na vykonanie potrebných úkonov vec, ak má podozrenie, že tá súvisí so spáchaním trestného činu alebo priestupku a jej zaistenie je potrebné na zistenie skutkového stavu veci alebo na rozhodnutie orgánu činného v trestnom konaní, alebo na rozhodnutie orgánu v konaní o priestupku alebo ak ide o vec, po ktorej pátra polícia iného štátu. Policajt neodkladne vydá osobe, ktorej bola vec zaistená, potvrdenie o zaistení veci s presným opisom veci, ktorý umožní zaistenú vec identifikovať. Zaistenie veci môže trvať najviac 90 dní, ak tento zákon neustanovuje inak. Ak vzniknú pochybnosti o tom, či zaistená vec patrí osobe, ktorej bola zaistená, alebo ak si na zaistenú vec uplatní právo iná osoba, útvar policajného zboru uloží zaistenú vec do úschovy a písomne to oznámi týmto osobám, pričom im v písomnom oznámení odporučí, aby si v lehote do 60 dní odo dňa doručenia písomného oznámenia uplatnili vlastnícke právo alebo iné právo na zaistenú vec na príslušnom súde. (§ 21 ods. 9 zák. č. 171/1993 Z.z.). Pochybnosti o práve k veci v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia nastávajú spravidla vtedy, keď právo k zaistenej veci uplatňuje ďalšia osoba, prípadne viac osôb. Keďže policajný orgán pochybnosti o práve neodstraňuje samostatným dokazovaním zameraným len na túto otázku, pretože takáto právomoc mu nepatrí (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 60/03 z 26.11.2003), ak nastanú pochybnosti o práve k veci, je treba vec uložiť do úschovy a tým zabrániť, aby sa s vecou až do objasnenia práva k nej disponovalo.

13. S poukazom na ust. § 21 ods. 1 a 9 zákona č. 171/1993 Z.z. v znení účinnom v čase zaistenia a uloženia veci do úschovy, dospel odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie k záveru, že žalovaný 2/ postupoval správne a v súlade so zákonom, keď predmetné osobné motorové vozidlo zaistil, a keď ho uložil do úschovy, pretože považoval za nesporné, že vlastnícke právo k tomuto vozidlu pochádzajúcemu z trestnej činnosti, ktoré bolo pôvodnej vlastníčke odcudzené, a následne na ňom bolo mechanicky zmenené číslo VIN, a takto pozmenené bolo ďalej predávané, je sporné, keďže vlastníctvo k nemu si nárokuje jednak žalobca, ako aj ďalšia právnická osoba, a to spol. L. J. P..U..J.. so sídlom v Taliansku. Je tiež nesporné, že uvedená zahraničná právnická osoba nebola v tomto spore sporovou stranou. Súd prvej inštancie potom správne vyhodnotil, že v tomto spore nie je možné ako prejudiciálnu otázku vyriešiť otázku vlastníckeho práva k predmetnému vozidlu, nakoľko sporovou stranou nebola druhá osoba, ktorá o sebe taktiež tvrdí, že je vlastníkom vozidla, a z tohto dôvodu si uplatnila právo na zaistené vozidlo a chcela ho prevziať. Nie je preto možné vozidlo vydať len jednému z nich bez toho, aby v súdnom konaní, vyvolanom medzi domnelými vlastníkmi vozidla (v konaní o určení vlastníckeho alebo iného práva, v ktorom by žalobca nemusel preukazovať naliehavý právny záujem, keďže by išlo o žalobu v zmysle zákonného zmocnenia), bolo určené, ktorý z nich je vlastníkom vozidla. Pochybnosti o práve k zaistenej veci a veci uloženej do úschovy v zmysle § 21 ods. 1 a 9 zák. č. 171/1993 Z.z. o policajnom zbore totiž neodstraňuje policajný orgán samostatným dokazovaním, a nemôže ich odstrániť ani súd v tomto konaní o vydanie veci, pokiaľ nie je stranou sporu aj druhý domnelý vlastníkom vozidla, ktorého práva predsa nemožno obísť rozhodnutím v konaní, ktorého sa nezúčastnil. Keďže k podaniu takejto žaloby nedošlo a dôvody na zaistenie veci a dôvody jej uloženia do úschovy doteraz nepominuli, nie je možné predmetné vozidlo pochádzajúce z trestnej činnosti vydať

osobe, ktorej bolo zaistené. Podľa názoru odvolacieho súdu tak žalobca podal žalobu o vydanie zaistenej a uloženej veci nedôvodne a predčasne.

14. Tento záver nemôže spochybníť ani tvrdenie žalobcu, ktoré prezentoval už pred súdom prvej inštancie a následne aj v odvolaní, že vlastníkom vozidla je on, pretože vlastnícke právo k nemu nadobudol v súlade s ust. § 446 Obch. zák. napriek tomu, že vozidlo pochádzalo z trestnej činnosti a predávajúci nebol v čase uzavretia kúpnej zmluvy vlastníkom predávaného vozidla, keď zároveň tvrdil, že vlastnícke právo zahraničnej poisťovne k predmetnému vozidlu z dokladov, predložených v trestnom konaní, podľa jeho názoru nevyplývalo. Ako už bolo uvedené vyššie, predmetné vozidlo nie je možné vydať žalobcovi bez toho, aby bolo nepochybné, že je jeho vlastníkom, čo však nie je možné posúdiť ako predbežnú otázku v tomto konaní, v ktorom druhý domnelý vlastník nie je stranou sporu a nemôže produkovať dôkazy za účelom preukázania svojho vlastníckeho práva k vozidlu alebo za účelom vylúčenia vlastníckeho práva žalobcu. Tvrdenia žalobcu o tom, že zahraničná poisťovňa vlastníctvo k vozidlu nepreukázala, by bolo možné posúdiť a dôkazy o jeho vlastníctve k vozidlu hodnotiť len v spore o určenie vlastníckeho práva k vozidlu, alebo v konaní o inej obdobnej žalobe, ktoré by bolo vyvolané medzi oboma domnelými vlastníkmi. V tejto súvislosti považuje odvolací súd tiež za potrebné uviesť, že tvrdenie žalobcu, že nadobudnutie vlastníckeho práva v zmysle ust. § 446 Obch. zák. predstavuje výnimku zo zásady „nemo plus iuris“ je síce správne, avšak nemožno ho aplikovať automaticky, pretože kupujúci sa môže stať vlastníkom kupovanej veci v zmysle ust. § 446 Obch. zák. len za predpokladu splnenia zákonom požadovanej podmienky dobromyseľnosti. Ustanovenie § 446 Obch. zák. totiž významným spôsobom zasahuje do ústavne zaručeného práva vlastníť majetok a uprednostňuje pred ním dobrú vieru a istotu účastníkov obchodnoprávných vzťahov, a preto ho možno aplikovať len za prísneho rešpektovania ustanovení článku 4 odsek 4 listiny základných práv a slobôd, keďže predstavuje zákonnú hranicu jedného z najdôležitejších základných práv, a teda pri jeho aplikácii je potrebné striktné vylúčiť akékoľvek jeho zneužitie na iné účely, než pre ktoré bolo stanovené, z čoho vyplýva nutnosť veľmi prísne posudzovať otázku dobrej viery nadobúdateľa. Dôkazné bremeno týkajúce sa dobrej viery kupujúceho nesie v týchto prípadoch vždy on sám. Nie je sporné, že vozidlo, ktoré mal žalobca nadobudnúť do vlastníctva pochádza z trestnej činnosti, že jeho identifikačné údaje boli násilne mechanicky zmenené, a že žalobca uzavrel kúpnu zmluvu s osobou, ktorá nebola vlastníkom vozidla, ktoré od nej kúpil. Či bol žalobca pri kúpe vozidla dobromyseľný a či sa skutočne stal vlastníkom vozidla, by preto musel žalobca preukazovať a súd vyhodnotiť práve v konaní o určenie jeho vlastníctva k predmetnému vozidlu vedenom proti druhému domnelému vlastníkovi. Z uvedeného je namieste záver, že žalobca podal dve nesprávne žaloby, prvú voči L. Q., ktorá svoje vlastnícke právo k vozidlu v trestnom konaní ani netvrdila, a druhú, ktorá je predmetom tohto sporu, v ktorom žiadal vozidlo vydať bez toho, aby predložil právoplatné rozhodnutie o svojom vlastníctve k nemu, keď práve pochybnosť o tom, kto je vlastníkom vozidla, viedla orgány činné v trestnom konaní k rozhodnutiu o uložení vozidla do úschovy. Súd prvej inštancie preto dospel k správne záveru o nedôvodnosti žaloby žalobcu o vydanie veci. Ak potom žalobu zamietol, rozhodol správne.

15. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. potvrdil.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p.. Žalovaným 1/ a 2/, plne úspešným v odvolacom konaní, nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko im v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).